

ÇARE KASABASI

Öz Güven

ALO!

CESARET

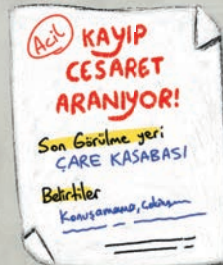
ARANIYOR

PSİKOLOJİ
KİTAPLIĞI

KLİNİK PSİKOLOG
İREM OTURAKLIOĞLU KAYA

ÇİZER: KEREM ÇUFALAR

DÜNYANIN EN GÜZEL YERİNDE DOĞDUM

Merhaba, ben Deniz. Bir arkadaşım, "İsmin Deniz'se kesin çok iyi bir yüzücüsündür." demişti. İsmi Deniz olan tüm arkadaşları öyleymiş. Ben ise değilim. Hatta hiç değilim. Geçen yaza kadar şnorkeli ters takıyordum, ne yüzmesi... Ama denizi çok severim. Dalgaları izlemeyi, kumsalda dolaşmayı...

Bir de, yaşadığım kasabaya olan sevgim, derya denizdir!

Etrafın yemyeşil olduğu, doğa harikası bir yerde doğup büyüdüm. Görkemli, dev gibi fıstık çamları, meşeler ve her yana yayılmış

envaiçeşit meyve ağaçlarının uzandığı tepeler var burada. Herkesin herkesle dost olduğu, küçük ve insanın içini ısıtan sakın bir kasaba. Benim ve arkadaşlarımin doğup büyüdüğü yer. **ARKADAŞLARIM DEMİŞKEN...** Size onları tanıtmak istiyorum.

Konuşkanlığını çok sevdiğimiz Sude, cesaretine hayran olduğumuz Çınar ve kararlı yapısıyla Atlas, en yakın arkadaşlarım. **HER BİRİMİZİN ÖNE ÇIKAN BİR ÖZELLİĞİ VAR VE BU ÖZELLİKLERİMİZ ÜZERİNDEN OYUNLAR KURMAYI SEVİYORUZ.** Örneğin, bir dedektif öyküsü canlandırırıyorsak Atlas, dedektif olur. Çınar onun en yakın ve güvendiğı yardımcısı, Sude ise gizemin çözülmesine yardım eden delillere sahip, güçlü bir araştırmacı. Ben mi? Ben de ekibi bir araya getiren, anlaşmazlıkları çözen, etkili ve eğlenceli iletişimi sağlayan bir köprü görevi üstlenirim. **Ben ekip+teki ara-bulucuyum.** Daha doğrusu öyleydim.

Dokuz yaşına kadar onlarla birlikteydim. Okula birlikte başladık, harfleri birlikte öğrendik, her yaz tatilinde birlikteydik. **Fakat artık doğup büyüdüğüm bu güzel yeri geride bırakmak zorundayım.** Babam bir postacı ve şehrin diğer ucundaki bir kasabada çalışmaya devam etmesi gerekiyor. Bu haberi aldığımda, önce babama çok öfkelen dim. Bu tayin denilen şeyi nasıl olurdu da erteleyemezdi ya da iptal edemezdi. Nasıl olurdu da buna izin verirdi? Babamla iki gün hiç konuşmamış, odamdan neredeyse hiç çıkmamıştım. Cumartesi sabahı babam, kahvalt ıyı kasabamızdaki tabiat parkında yapmayı teklif edince onu kıramadım. **“HEM BU PARKI, BELKİ DE BİR DAHA HİÇ GÖREMEYECEĞİM.”** diye düşündüm.

Parka ulaştığımızda arkadaşları mın ve ailelerinin de orada olduğunu gördüm. Piknik alanı için ayrılmış masalardan birkaç tanesini birleştirmişler, uzun bir masa kurmuşlardı. Babam,

şaşkın bakışlarımı fark etmiş olacak ki kulağıma doğru eğildi ve **“Sürpriz!”** dedi. Ona bakıp gülümsedim. Sevdığım insanları bir arada görmek harika bir histi ama yakın zamanda onlardan ayrılacak olmak, içimi burkuyordu.

Midemde bir şeyler kırırdıyor, tüylerim ürperiyor, yerli yersiz gözlerim doluyordu.

Kahvaltı boyunca buradan taşınacağımız gerçeğini düşünmemeye çalıştım ve bulunduğum andan keyif almayı, sadece o anla ilgilenmeyi denedim. Karnımızı güzelce doyurduktan sonra arkadaşlarımla yürüyüş yapmaya karar verdik. **DÖRT KAFADAR, YAVAŞ YAVAŞ VE SESSİZCE YÜRÜYORDUK.** Midemde bir şeyler burkulmuş gibi oldu, bir ürperti tüm bedenimi sardı ve gözlerim yine doldu.

“BEN, SİZDEN AYRILMAK İSTEMİYORUM.”

Bunu dediğimi, cümlem bittikten sonra fark ettim. Yürümeyi bıraktığımı da.

Diğerleri de durdu. Çınar'ın gözleri doldu ve bir anda ikimiz de ağlamaya başladık. Sude gelip sırtımızı sıvazladı ve **“Ah ah, benim sulu gözlü canım arkadaşlarım!”** dedi. Sesinde dalga geçmek isteyen bir hava vardı ama buna rağmen onun sesindeki hüznün kokusu da duyuluyordu.

“Ne güzel, yaz tatillerinde gidebileceğimiz yepyeni bir yer var artık!” diye ekledi sesine bir neşe katmaya çalışarak.

“Üstelik sadece yaz tatillerinde mi? Bazı hafta sonları da geliriz. Bazen de sen gelirsin.” dedi Atlas.

“Geleceğinizi biliyorum ama buradaki gibi olamayız. Hem bizim oyunlarımız, düzenlediğimiz turnuvalarımız ne olacak? Kurduğumuz hikâyeler, Hasan Amca'nın bahçesindeki ağaç evimiz... Orada arkadaş edinebilecek miyim, onu bile bilmiyorum. Yalnız kalacağım ve sizi çok özleyeceğim... **Yalnız kalmak istemiyorum.”**

Çınar, cesur tavrını takınmaya karar vermiş olmalıydı. Gözyaşlarını sildi, sırtını dikleştirdi ve güven veren bir sesle konuşmaya başladı:

“Deniz, biz sana şu anda orada her şey güzel olacak diyemeyiz. Ama biz buraya, kendi çabalarımızla bir halı saha yaptık, hatırlasana!

Bakkal Emin Amca’dan tam dört ay boyunca çikolata almadık, para biriktirdik. O paralarla

makrome ip aldık, annelerimize file ördürdük. Bizim adımlarımız, bizim çabalarımız sayesinde oldu bunlar. Kasabamızdaki yaşlılarımız, bizden küçüklerimiz, sayemizde voleybol oynuyor. Turnuvalar düzenleniyor, bu turnuvalar bir şenlik gibi kutlanıyor. Bunu biz başlattık. Buranın güzelliğine biz güzellik kattık. Oraya gittiğinde de orayı güzelleştireceksin.”

Dedikleri gibi olmasını umarak başımı yukarı aşağı salladım.

“Umarım, dediğiniz gibi olur.”

YENİ KASABAYA İLK BAKIŞ

“İşte geldik!” dedi babam arabayı durdururken.

“Bu kadar çabuk mu?” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

“Canım, üç saattir yoldayız.” dedi annem, o benden de şaşkındı.

“ÜÇ SAAT Mİ?” diye mırıldandım. Sanırım uykuya daldığım için yolculuğun bu kadar uzun sürdüğünü fark edememiştim. Henüz on beş dakikadır yoldaymışız gibi geliyordu bana.

“YENİ EVİMİZE HOŞ GELDİK!” dedi babam coşkulu bir sesle. “İşte karşınızda Çare Kasabası.”

İsmi bile tuhaf olan bu yerde, beni güzel günlerin beklemesini umarak arabadan indim. Biraz gerindim ve etrafa bakındım. Gördüklerim benim için alışıldık değildi. Burada, hiç yeşillik yoktu. Yeşile dair neredeyse hiçbir şey yoktu. Birkaç yaşlı ağaç dışında ne bir çiçek, ne de bir çalılık görmüştüm. **MAVİ** de yoktu. **TURUNCU DA, MOR DA, KIRMIZI DA, SARI DA...** Evet, burada hiçbir renk yoktu. Gri beton evler, gri asfalt yol... Başka hiçbir renk yoktu. Etraf ıssızdı, sokaklar boş, bahçeler bakımsız, gökyüzü bile griydi. Güneş, bulutların arkasına gizlenmiş, çıkmaya korkar gibiydi.

“HERKES NEREDE?” diye düşündüm. “Burası terk edilmiş gibi.”

Eşyaları eve taşımaya başladık. Büyük eşyalarımız, mobilyalarımız birkaç gün önce taşınmıştı zaten. Birkaç koli ve valiz kalmıştı, yerleştirilecek.

Yeni komşularımızdan biri uğrar, diye ara sıra kapiya bakıyordum. Doğduğum yerde, birisi taşındığında hepimiz oraya gider, birkaç saat içinde tüm işleri bitirir, sonra yeni taşınanları kendi evlerimizde ağırlardık. Buradaki insanlar böyle şeyler yapmıyor olmalıydı. Dışarıdan yardım almadan işlerimizi hallettik. Eşyalarımızı yerleştirdik. Çok yorulmuştuk. Annemle babam, yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçtiler. Ben de biraz dışarı çıkıp etrafı görmek istiyordum. Babam da annem de burada bir şeylerin tuhaf gittiğinin farkındaydı, sanırım. Tedirginlikleri, bazen bakışlarına ve seslerine yansırıyordu. **“ÇOK UZAKLAŞMA DENİZ, SONRA BERABER GEZERİZ.”** dediler.

Bahçeye çıktım. Bizden önce bu evde oturanlar, bitkileri çok sevmiyor olmalılar, diye düşündüm. Bahçeyle hiç ilgilenmemişlerdi. Evin arkasındaki çeşmeden kovaya su doldurdum ve tek tek bahçedeki yorgun görünen ağaçları ve

çürümekte olan çiçekleri suladım. Bahçeden çıktım ve sokağa şöyle bir göz gezdirdim. Bizim sokakta dört ev vardı. İkisi, bizim yeni evimiz gibi tek katlı ve bahçeli, diğeri üç katlı bir apartmandı. Apartmanın giriş katındaki odalardan birinin perdesinden bir çocuk bana bakıyordu. **Ona baktığımı görünce ne yapacağını bilemeyip gözlerini şaşkınlıkla açtı.** Sanırım utangaç biriydi. Perdesini hemen kapadı ve içeri geçti. Bu garip olaydan bizimkilere bahsetmedim.

Yarın babam için ilk iş günüydü ve okulların açılmasına daha üç hafta vardı. Bu yüzden bu üç hafta boyunca babamla işe gitmeye karar vermiştim. Hem kasabadakilerle tanışacak hem çevreyi tanıyacak hem de babama yardım etmiş olacaktım.

Demiştim ya, babam bir postacı. Aynı zamanda günlük olarak dağıtılan bir gazetenin dağıtımını da yapıyor. Yani, insanların kapısına her gün kasabanın yerel gazetesini bırakıyor. Hem de bazı belgelerin sahiplerine ulaştırılmasını sağlıyor. O gece, Çınar, Atlas ve Sude'yle görüştüm. Onlarla konuşmak bana ilaç gibi gelmişti. Yarın ailem ve benim için güzel bir başlangıç olmasını dileyerek rüyalara daldım.